

ξεμφραγμα, τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀπαιτουμένων βιβλίων. Παρευθὺς ἡρχιστα νὰ διαλογίζωμαι περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἐμποδίου τούτου· μετὰ πολλὰ δὲ σχέδια, μ' ἐφάνη προτιμότερον νὰ ἐμβᾶ ναύτης εἰς κάνεν πλοῖον διευθυνόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην, στοχασθεὶς δὲτοιοῦτον τρόπον ἡθελον ἐμπορέσειν νὰ συνάξω τὰ χρειαζόμενα βιβλία εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. "Οδεν ἀπεχαιρέτησα πάλιν τὸ χαλκεῖον καὶ τὸ χωρίον τῆς γενέσεως μου, καὶ ὀδοιπόρησα πεζὸς εἰς τὴν Βοστῶνα, πλέον παρ' ἑκατὸν μιλίων διάστημα, διὰ νὰ εἶρω πλοῖον εἰς τὴν Εὐρώπην διευθυνόμενον. 'Αλλ' ἐτυχεὶς νὰ μὴν ἦναι κάνεν τὰς ἡμέρας ἔκεινας· ἐνώ δὲ ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ πρακτέου, ἥκουσα κατὰ τύχην περὶ τῆς ἐν Οὐόρκεστερ βιβλιοθήκης τῆς 'Αμερικανῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, καὶ πάραυτα διεύθυνα ἔκει τὰ βήματά μου. 'Ἐπεικέρθην τὴν βιβλιοθήκην, καὶ μὲ ἀπερίγραπτον ἀγαλλίασιν εύρηκα τόσα βιβλία εἰς τὰς ἀρχαῖας, νεωτέρας, καὶ ἀνατολικὰς γλώσσας, δσα ποτὲ πρότερον δὲν ἐφαντάσθην εἰς Ἑνα τόπον συνηγμένα· ἐμπορεὶ δὲ τις εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ὅποια αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης μὲ κατέλαβον, δτε, φανερώσας τὴν κλίσιν μου νὰ ἔξετάσω τινὰ τῶν πολυτίμων τούτων καὶ σπανίων συγγραμμάτων, προσεκλήθην μετὰ πολλῆς εὑμενείας νὰ εἰσέρχωμαι πάντη ἐλευθέρως εἰς τὸ ευγενές τοῦτο κατάστημα. 'Ωφελούμενος λοιπὸν ἀπὸ τὴν καλοσύνην τῶν διευθυντῶν, ἔξοδευ τρεῖς ὥρας καὶ δέ της ἡμέραν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, αἵτινες μὲ μίαν ὥραν τὸ μεσημέριον, καὶ τρεῖς περίπου τὸ ἐσπέρας, συνιστῶσι τὸν εἰς τὴν σπουδὴν ἀφιερούμενον χρόνον μου, τοῦ λοιποῦ διδομένου εἰς πολύμορφον ἐργόχειρον. Διατὰ τῶν εὐχολιῶν δὲ, δσας μὲ παρέχει τὸ κατάστημα τοῦτο, ἡδυνήθην τόσον νὰ ἐπιπροσθέσω εἰς τὰς ὁποῖας καὶ πρότερον εἶχον γνώσεις τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων γλωσσῶν, ὥστε ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα ἐννοῶ τώρα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡτον.

'Ἐλπίζω, (προσθέτει ὁ κύριος Εὔρεττος), δτε θέλει μὲ συγχωρήσειν ὁ γράφας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὡς καὶ ὁ πρὸς ὃν διευθύνθη, διὰ τὴν τόλμην τὴν ὁποίαν ἔλαβον νὰ δημοσιεύσω αὐτήν. Δεικνύει σταθερὰν ἀπόφασιν βελτιώσεως ἐν τῷ μέσῳ μεγίστων ἐμποδίων καὶ δυσκολιῶν, καὶ ὁμολογῶ δτε διεγείρει τὸν θαυμασμόν μου, ἐμπορῶ δὲ νὰ εἴπω καὶ τὸ σέβας μου. Τοιοῦτο παράδειγμα ἀρκεῖ νὰ κάμη πάντα ἔνα, δστις εἰχε καλὰ ἐκπαιδεύσεως μέσα, νὰ κρεμάσῃ ἐν αἰσχύνῃ τὴν κεφαλήν.

Ο ΚΑΤΑ τὸ διάστημα τῶν ὑδεκα ὥρων, δσας πᾶσαν ἡμέραν ἐκοιμάτο, νομίζων ἐσευτὸν μὲ βασιλεὺην ἔξουσιαν περιβεβλημένον, ἔπασχε τὰ αἰτά ὡς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὄποιος, ἴσαριθμος ὥρχις ὀνειρευόμενος, ἐφαντάζετο δτε ἐκρύνειν καὶ ἐπείνα. ὥστε καὶ νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν χωρεκῶν εἰς τὰς ὁδούς. Αἱ ἡδοναὶ τῆς φαντασίας εἰναι τόσον περαστικαὶ καὶ ἀθεμελίωται, δσον αἱ λύπαι αὐτῆς.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

'Αριθ. 4.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ πολιτικῶς ἡ Κέρκυρα πρωτεύει τῆς Ἐπτανήσου, ἡ Κεφαλληνία ὅμως εἶναι ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἐπτά. Μέγιστον μῆκος ἔχει 31 μιλίων· τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς εἶναι πολὺ ἄνιστον, καθότι ἔχει διαφόρους κόλπους, ἐξ ὧν ὁ κυριώτερος, ὀκτὼ μίλια ἐμβαίνων ἐντὸς τῆς Ἑπρᾶς κατὰ τὴν μεσημβρινοδυτικὴν παραλίαν, σχηματίζει ἀσφαλέστατον λιμένα. Περὶ τὴν μέσην τὸ πλάτος τῆς νήσου εἶναι μόνον ὡς δέκα μιλίων ἀλλ' εἰς τὸ βόρειον μέρος εἶναι σχεδὸν διπλάσιον. 'Η νοτιωτάτη ἄκρα τῆς Κεφαλληνίας, ἡ κοινῶς λεγομένη Σκάλα, ἀπέχει ἀπὸ μὲν τὴν πλησιεστάτην ἄκραν τῆς Πελοπονήσου, τὸν Χελωνάτην, είκοσιτρία μίλια· ἀπὸ δὲ τὴν βορειονότατην τῆς Ζακύνθου, ὀκτὼ μίλια. 'Η Λευκάς ἀπέχει μόνον πέντε μίλια τοῦ βορειοτάτου ἄκρων τηρίου τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ τὴν σήμερον λεγομένου Φησκάρδου· τὰ δὲ ἐγγύτατα τῆς Αίτωλίας καὶ Ἀκαρναίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Αχελώου καὶ πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ Κόλπου τῶν Πατρῶν ἡ τοι Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἀπέχουσι τῆς Κεφαλληνίας μίλια είκοσιτέσσαρα. 'Η μικρὰ Ιδάκη ἔκτείνεται κατὰ τὸ ἀρκτικὸν ἥμισυ τοῦ ἀνατολικοῦ παραλίου τῆς Κεφαλληνίας, χωριζομένη ἀπ' αὐτῆς διὰ στενοῦ πορθμοῦ δύο ἔως τριῶν μιλίων τὸ πλάτος. 'Η περιοχὴ τῆς νήσου εἶναι 348 τετραγωνικῶν μιλίων, δὲ πληθυσμὸς τὸ 1833 ἦτο 56,447· ἐξ ὧν 12,195 ἦσαν γεωργοί, 1471 χειροτέχναι, καὶ 815 ἐμπόροι. 'Ησαν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον περίπου 8000 Ἀγγλικὰ στρέμματα ἐσπαρμένα μὲ δημητριακὰ εἶδη, 6242 πεφυτευμένα μὲ σταφιδαμπελῶνας, 432 μὲ ἐλαιῶνας, 12,232 μὲ οίναμπελῶνας, 1000 μὲ βαμβάκιον καὶ λίνον, καὶ 1000 μὲ ὅσπρια, ἐκτὸς 1644 στρεμμάτων διὰ κτηνοτροφίαν, καὶ 189,786 ἀκαλλιεργήτου γῆς.

Μακρὰ τις σειρὰ βουνῶν διαπερνᾶ τὴν νήσον ἀπὸ τὸ βορειοδυτικὸν εἰς τὸ νοτιανατολικὸν, κυριωτέρους κλάδους ἔχουσα τὸν Αίνον, τὴν σήμερον Μαυροβούνι, καὶ τὴν Βαῖαν, τὴν σήμερον Ἀγίαν Δυνατήν. 'Ο Αίνος ὑψοῦται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης 4000 πόδας· καὶ τοπάλαι ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτοῦ ἵερὸν τοῦ Διός, ἀλλ' οὐδὲ ἔχην πλέον σώζονται. 'Απὸ τὴν κορυφὴν τοῦ δρους τούτου βλέπει τις τὴν Ἀκαρναίαν, τὴν Αίτωλίαν, καὶ μέχρι τῶν ὄρέων τῆς Λοκρίδας, ὡς καὶ μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ πρὸς νότον ἔως εἰς τὰ ὅρη τῆς Ἀρκαδίας. Πολλοὶ τῶν σημερινῶν κατοίκων ἐνθυμούνται τὸν ὑψηλὸν τοῦτον βουνὸν μὲ δάση ἐσκεπασμένον ἔως εἰς τὴν κορυφὴν κατὰ τὸν βόρειον αὐτοῦ πλευρὰν, μὲ ἐλάτας καὶ κυπαρίσσους ὡς ἐπιτοπλεῖστον, αἵτινες πρὸ τριάκοντα ἡ τεσσαράκοντα χρόνων διόλου ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ πυρκαϊᾶς, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ κακονοια μιᾶς τῶν κατ' ἔκεινην τὴν ἐποχὴν φατριῶν. 'Τὴν σήμερον ἡ ἀρκτικὴ κατωφέρεια τοῦ δρους τούτου παρε-

στάνει ἀλλόκοτον καὶ μελαγχολικὸν θέαμα· μιλίων τινῶν ἔκτασις καλύπτεται ἀπὸ λευκαμένους κορμούς, ἐξ ὀλοκλήρου ἀποφλοιωμένους καὶ ἀφύλλους, καὶ τινας τριάκοντα ἔως τεσσαράκοντα πόδας ὑψηλούς. Ἡ μόνη ἐπὶ τῆς νήσου πεδιὰς κεῖται μεταξὺ τοῦ Ἀργοστολίου καὶ τοῦ Λιβατοῦ, ἐξ μιλίων ἔχουσα μῆκος, καὶ μὲ ἀπελῶνας ὡς ἐπιτοπλεῖστον πεφυτευμένη. Τὸ 1833 ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς νήσου 14,023 κερατοφόρα βοσκήματα, 26,323 πρόβατα, 14,273 αἰγες, καὶ 3776 ἵπποι. Ἡ θάλασσα εὐπορεῖ ἀπὸ ἴχθυς, καὶ τὰ ὄρη ἀπὸ ἀγρίας περιστερὰς καὶ ἄλλα εἰδῆ κυνηγίου. Τὸ κλίμα εἶναι γλυκύτατον, ἀλλ’ ὑπόκειται εἰς ἀνεμοζάλας καὶ ραγδαίας βροχάς. Εἰς τὰ ὄρεινά μέρη τῆς νήσου πνέει ὑγιεινὸς ἄηρ, ἀλλ’ εἰς τὰ πεδινὰ βασιλεύουν ὡς ἐπιπλεῖστον κατὰ τὸ θέρος περιοδικὸν πυρετόι. Υπόκειται δὲ καὶ εἰς σεισμούς ἡ Κεφαλληνία.

Εἰς τὴν νήσον ταύτην κατασκεύαζονται βαμβακερά τινα ὑφάσματα, καὶ εἰδος ταπήτων ἀπὸ μαλλίου καὶ τρίχας αἰγῶν. Υπάρχουσι δὲ καὶ κεραμεῖα, καὶ ἀποσταλακτήρια πνευμάτων. Πολλοὶ Κεφαλλῆνες καταγίνονται εἰς τὴν ναυτιλίαν, καὶ ἵκανὸς πλοίων ἀριθμὸς ἀνήκει εἰς τοὺς κατοίκους.

Αἱ πόλεις εἶναι δύο, τὸ Ἀργοστόλιον, ἢτις εἶναι ἡ πρωτεύουσα, καὶ τὸ Λιξούριον. Τὸ Ἀργοστόλιον κεῖται εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ, ἐπὶ τῆς μικρᾶς χερσονήσου τοῦ κόλπου τῆς Κεφαλληνίας. Λιμένα ἔχει ἀριστον καὶ χωρητικώτατον· κατοίκους δὲ 5200. Συνισταται ἀπὸ δύο μόνον μεγάλας ὁδούς. Ἡ κυριωτέρα, ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν, εἶναι εἴκοσι πόδας τὸ πλάτος, τὸ δὲ μῆκος ἐν μίλιον καὶ ἐν τέταρτον. Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως εὑρίσκεται μικρὰ τετράγωνος πλατεῖα, ὡς ἀγορὰ χρησιμεύουσα. Ἡ περίχωρος εἶναι ἐλώδης καὶ νοστερά. Ἀπέναντι τοῦ Ἀργοστόλιου, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κόλπου, κεῖται ἡ πόλις Λιξούριον, ὧναιτέρα τὸ φαινόμενον, ὑγιεινοτέραν ἔχουσα τοποθεσίαν, καὶ 5000 κατοίκους. Εἰς τὴν γειτονίαν τοῦ Λιξούριου σώζονται λείφανα τῆς Ηλλής, μιᾶς τῶν τεσσάρων κυριωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Κεφαλληνίας. Ὁ ἐπίσκοπος τῶν Λατίνων διατίβει εἰς τὸ Λιξούριον. Πέντε ἡ ἐξ μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργοστολίου κεῖται τὸ φρούριον τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρκετὰ ὑψηλοῦ λόφου, μὲ κώμην καλόκτιστον πλησίον αυτοῦ. Ὁ Ἀστος, ἡ ἀρχαία Νίσαιος, εἶναι παλαιὸν φρούριον κτισθὲν ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐπὶ τινος χερσονήσου εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος. Υπάρχουσι δ’ ἐκτὸς τούτων διάφοροι ἄλλαι σημαντικοὶ κωμοπόλεις, ὡς Τινέα, Ἀγ. Εὐφημία, Λιβατὸν, κλπ.

Ἐπὶ τῆς καθεστώσης κυβερνήσεως κατεσκευάσθησαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν πολλοὶ δρόμοι καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς ἔξοχάς. Ἀξιοτημείωτος εἶναι μάλιστα ἡ ἐν Ἀργοστολίῳ γέφυρα τοῦ Τραπάνου. Οἱ δρόμοι τῆς ἔξοχῆς εὐκόλυναν πολὺ τὸ ἐστωτερικὸν ἐμπόριον, καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἐβελτιώθη ἡ γεωργία, ἐπειδὴ μετὰ τὴν κατασκευὴν τούτων οἱ πολῖται δυνάμενοι εύ-

κολώτερον νὰ ἐπισκέπτωνται τὰ κτήματά των, ἐβελτιώσαν τὴν γεωργίαν.

Οἱ Κεφαλλῆνες φημίζονται ὡς ἀγχίνοες καὶ δραστήριοι, ἐπιχειρηματίαι καὶ φιλόπονοι. Ἰκανοὶ ἐπιστήμονος ἄνδρας ἐγέννησεν ἡ Κεφαλληνία, καὶ πολλοὶ αὐτῶν ἐτιμήθησαν εἰς τὴν Ρωσικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν. Πολλοὶ νέοι στέλλονται κατ’ ἐτοις εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἀσχολοῦνται παρὰ εἰς τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν νομικὴν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἐπαγγελλόμενοι τὰ τοιαῦτα πλεονάζουν εἰς τὴν νήσον. Εἰς πολλὰς τῆς Τουρκίας πόλεις μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμά των οἱ Κεφαλλῆνες ἱατροί. Ἐπὶ Βενετῶν ἔριδες, ὀπλομαχίαι, καὶ φόνοι ἐγίνοντο συχνότατα· τὴν σήμερον διεδέχθη ταῦτα ἡ κριτολογία. Ἀγγλικὴ φρουρά ὑπάρχει ἐπὶ τῆς νήσου, καὶ προσέτι ἐντόπιοι στρατιῶται, χρησιμεύοντες εἰς ἀστυνομικὰ καὶ ἄλλα καθήκοντα.

Διάφορα ὄνόματα εἰχει τοπάλαι ἡ Κεφαλληνία. Ὁ "Ομηρος εἰς τὴν Ὁδύσσειαν ὄνομάζει αὐτὴν Σάμον. Οἱ ἀρχαιότεροι αὐτῆς κάτοικοι λέγεται ὅτι ήσαν ἀποικοι τῶν Δελέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάμη καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ παραλίου κυριωτέρα πόλις της, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων μνημονεύει ὡς ἔρημον ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ χρόνων. Ὁ Θουκυδίδης (β'. 30) καλεῖ τὴν νήσον Τετράπολιν ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῆς πόλεων καὶ περιοχῶν, τῆς Σάμης, Πάλλης, Κράνης, καὶ Πρόνων. Ὁ Ρωμαῖος ὑπατος, Μ. Φούλβιος, εἰς τὸ τέλος τοῦ Αἰτωλικοῦ πολέμου, 189 π. Χ., ἐκάλεσε τὰς τέσσαρας περιοχὰς ἡ φυλὰς τῶν Κεφαλλήνων νὰ ὑποταχθῶσι εἰς τὴν Ρώμην· ἀπασπαι δὲ ὑπήκουσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐκτὸς τῆς Σάμης, ὅχυρᾶς τότε πόλεως, ἢτις ἐβάστασε τετράμηνον πολιορκίαν κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἀλλ’ ἐπὶ τέλους ἡλώθη καὶ κατεστράφη, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα. Ὁ Φούλβιος ἐθεράμβευσε καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ κατὰ τῶν Κεφαλλήνων, 187 π. Χ. (Λιβίου λδ'. 5.) Η Κεφαλληνία ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τῆς Ρώμης ἑωσοῦ διηρέθη ἡ αὐτοκρατορία, ἐκτοτε δὲ ὑπέκειτο εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας μέχρι τῆς δωδεκάτης ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἦν ἐποχὴν οἱ Φράγκοι διεμέλισαν τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς ἀνατολῆς. Μετὰ ταῦτα ὑπέπεσεν ἡ Κεφαλληνία εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐν Νεαπόλεως Τόκκων, οἵτινες ἡσαν δεσπόται ἡ ἡγεμόνες τῆς Ἀχαΐας. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τούτων ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τοὺς Βενετούς τὸ 1224. Τὸ δὲ 1479 ἐκρίευσαν αὐτὴν οἱ Τούρκοι, καὶ μετὰ εἴκοσι ἔτη ἡλώθη πάλιν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, οἵτινες καὶ τὴν ἐβάστασαν μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ ἑαυτῶν κράτους τὸ 1797· τότε ὑπέπεσεν εἰς τοὺς Γάλλους, ἀλλὰ, τούτων ἀποδιωχθέντων ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ρώσων τὸ 1799, ἔγινεν ἡ Κεφαλληνία μέρος τῆς νέας δημοκρατίας τῶν Ἐπτανήσων Νήσων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας. Διὰ τῆς ἐν Τιλσίτω εἰρήνης τοῦ 1809 ἔλαβον πάλιν αὐτὴν οἱ Γάλλοι, τοὺς ὁποίους ὅμως οἱ Ἀγγλοι μετ’ ὀλίγον ἀπεδίωξαν. Περὶ δὲ τοῦ

σημερινού πολιτεύματος τῆς Κεφαλληνίας ἵδε τὰ προ-
ρημένα εἰς τὸν 49 ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΛΙΘΩΝ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀερολίθων εἶναι ἀκόμη δι' ἡμᾶς μυστήριον· οἱ μὲν θελουσιν, ὅτι ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τὰ ἡφάσια τῆς σελήνης ἥσως τῆς ἀτμοσφαίρας μας· οἱ δὲ ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὸ οὐράνιον διάστημα, περιπλανώμενοι ἐντὸς τοῦ ὅποιου κινοῦνται μὲν μεγίστην ταχύτητα ἔνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν πλανητῶν, καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅταν ὑπεριγύθη ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐνέργεια τῆς· καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσιν, ὅτι οἱ ἀερολίθοι εἶναι ἀποσπάσματα τῶν ὅρεων, ἀποσφενδονίζομενα ἐκ τῶν χρατήρων εἰς μεγάλα ὑψή καὶ καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ ἐκτελέσωσι πολλὰς περὶ αὐτὴν περιστροφάς.

*Ἀν καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ἀερολίθων ἥναι, ὡς εἴπομεν, ἀμφίβολος ἡ μᾶλλον ἀγνῶστος, ἡ ὑπαρξία των, μὲν δὲ τοῦτο, εἶναι βεβαία καὶ ἀναντίρρητος. Πρὸς τοῦτο δὲ σημειοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1800 ἔτους παρετήρησαν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους ὅγδοοικοντα περίπου ἀερολίθους, τῶν ὅποιων τὴν χρονολογικὴν καταγραφὴν παραλείπομεν συντομίας χάριν.—Οἱ Σῦναι περετήρησαν μέγιστον ἀριθμὸν ἀερολίθων, τῶν ὅποιων τὴν περιγραφὴν ἐντίσκομεν εἰς τὴν χρονολογίαν των, μὲ δλα τὰ συνοδεύσαντα τὴν πτῶσιν των φαινόμενα.

*Ἡ σύνθεσις τῶν ἀερολίθων μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οἱ μεμονωμένοι λίθοι, τοὺς ὅποιους ἀπαντῶμεν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους, ὡς διόδηρος τῆς Σινερίας καὶ λοιποί, ἔχοντες τὴν αὐτὴν τῶν ἀερολίθων χημικήν σύνθεσιν, ἔχουσι καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν· τοιαύτην δοξασίαν ἔχουσι περὶ αὐτῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὅποιους εὑρίσκονται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ ΚΟΝΙΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΖΗΡΩΝ Η ΓΓΡΩΝ.

Πολλοί δοξάζουσιν, ὅτι τὰ περιστότερα ταῦτα σώματα, τὰ δοποῖα πίπτουσιν ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαίραν, ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῶν ἀερολίθων ἀρχὴν, ἐνίστε μαλιστα πίπτουσι συγχρόνως μὲ τοὺς λίθους· καὶ ἐνίστε πάλιν συνοδεύονται ἀπὸ φωτεινὰ μετέωρα. Αἱ ἀμμώδεις αὗται καὶ στακτώδεις ὅλαι περιέχουσι σχεδὸν τὰ αὐτά, τὰ δοποῖα εὑρίσκομεν καὶ εἰς τοὺς ἀερολίθους σώματα. *Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἔξης περὶ τῶν τοιούτων ὅλῶν.

*Ἐν ἔτει 472, Νοεμβρίου 5 ἡ 6, συνέβη πλησίον τοῦ Βυζαντίου μεγάλη πτῶσις μέλανος κονιορτοῦ, τὸν δοποῖον διπροκόπιος καὶ διμάρκελος ἀπέδωκαν εἰς τὸ Βεσουβίον· διοργάνως ἦτο πύρινος.

Κατὰ τὸ 743 ἐφάνη εἰς διάφορα μέρη μετέωρον καὶ κονιορτός. Κατὰ τὸ 929 εἰς τὸ Βαγδάτιον διοργάνως ἦτο ἐρυθροῦς, καὶ ἔπεισε κοκκίνη ἀμμούς.

Κατὰ τὸ 1410 ἐπεισεν ἀερολίθος καὶ κόκκοι, διοικάζοντες τὸ ἔξηραμμένον αἷμα.

Κατὰ τὸ 1560, Δεκεμβρίου 24, παρετήρησαν εἰς τὴν Γαλλίαν φωτεινὸν μετέωρον συνωδευμένον μὲ αίματώδην βροχήν.

*Ἐν ἔτει 1588 παρετήρητη εἰς Ἀνοδέραν πτῶσις κοκκίνης καὶ μελαίνης ὥλης, συνωδευμένη μὲ ἀστραπάς· ἡ ὥλη αὕτη ἔκαιε τὰ ὕδατα ἐφ' ὅντες.

*Ἐν ἔτει 1637, Δεκεμβρίου 6, συνέβη μεγάλη πτῶσις μέλανος κονιορτοῦ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καὶ εἰς τὴν Συρίαν.

Κατὰ τὸ 1781 συνέβη ἐν Σικελίᾳ πτῶσις λευκοῦ κονιορτοῦ, μὴ ἡφαιστίου.

*Ἐν ἔτει 1792, 27, 28, καὶ 29 Αὔγουστου, ἔθρεξε συνεχῶς ἐν Περού ὅλην παρομοιάζουσαν τὴν στάκτην· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἡδύναντο ν' ἀποδώσωσιν εἰς ἐκρήξεις ἡφαιστίου. *Ο οὐρανὸς ἦτο φωτισμένος, καὶ ἤκουσαν ἐκρήξεις. *Ο κονιορτὸς οὗτος ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους κεφαλαλγίαν καὶ πυρετούς.

*Ἐν ἔτει 1813, Νοεμβρίου 5, συνέβη πτῶσις μικρῶν λίθων εἰς τὰς Ἰνδίας παρετηρήθησαν δὲ τὰ λιθάρια ταῦτα κεκαλυμένα ἀπὸ κονιορτού.

*Ἐν ἔτει 1819, Νοεμβρίου 5, συνέβη βροχὴ κοκκίνη εἰς τὴν Ὀλανδίαν.

*Ἐν ἔτει 1825, Ἰουλίου 5, ἔπεισεν εἰς τὴν Καστιλίαν ἀφθονος βροχὴν περίπου λιτραίων λίθων.

*Ἐν ἔτει 1829, Ὁκτωβρίου 1, συνέβη εἰς τὴν Αὐρηλίαν γρωματισμένη βροχὴ, συγχειμένη ἀπὸ δεξιέδιον σιδήρου, πυρίτην, στυπηρίαν, τίτανον, καὶ ἀνθρακικὸν δέξιον.—Φυσικὴ Ἐμ. Ψύχα.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Τέλος ἀπὸ Σελ. 31.

ΟΤΕ ὁ Ξέρξης κατέδραμε τὴν Ἑλλάδα τὸ 480 π. Χ., λαμπρῶς ἡρίστευσαν οἱ Αἴγινηται εἰς τὴν μεγάλην ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. *Ἐστειλαν τριάκοντα πλοῖα ἐκτὸς ἐκείνων δσα ἐφύλαττον τὴν ἰδίαν αὐτῶν νῆσον, καὶ γενικῶς ὡμολογήθη ὅτι ἀπαντας τοὺς Ἑλληνας ὑπερβησαν κατὰ τὴν ἀνδρείαν· τοῦτο δὲ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἔχαλειψῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν αἰσχρὰν καὶ ὅχι πάντη ἀδικον κατηγορίαν, ὅτι ἄλλοτε εἶχον προδώσειν τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐμποροῦμεν νὰ θέσωμεν τὸ τέλος τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας των, ἡτις πιθανὸν δτι εἶχε διαρκέσειν ὑπὲρ τὴν μίαν ἐκατονταετηρίδα· πρέπει δὲ κατὰ συνέπειαν ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου ἱεροῦ τοῦ Πανελλήνιου Διὸς εἰς τινα χρόνον τῆς ἔκτης πρὸ Χριστοῦ ἐκατονταετηρίδος. Δυνάμεθα τωόντι σχεδὸν μετὰ βεβαιότητος νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὴν ὡς προτέραν τοῦ 563, διότι τότε ὡκοδόμησαν οἱ Αἴγινηται ναὸν ἐν Αἴγυπτῳ εἰς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ Θεοῦ των, τοῦ Διός· μόλις δὲ ἡ θελον πράξειν τοῦτο, πρὶν κτίσωσιν ἔνα εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἐξέσπασε πάλιν ἡ τῶν Ἀθηνῶν πρὸ τὴν Αἴγιναν ζηλοτυπία, τέλος τῆς ὅποιας ὑπῆρξεν ἡ καθυπόταξις τῆς νήσου, καὶ ἡ ἀποδίωξις τῶν Αἴγινητῶν. *Ολίγους μὲν αὐτῶν ἀποκατέστησεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννισιακοῦ πολέμου, II. X. 404, ἀλλὰ ποτὲ ἡ Αἴγινα δὲν ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτῆς ἀξιολογήστητα· Εἰς τῶν φίλων τοῦ Κικέρωνος, ὁ Σουλπίκιος, παρηγορῶν τὸν περικλετὴν ἥρτορα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρός του, καὶ δεικνύων τῆς τύχης τὰς δεινὰς περιπετείας, ἀναφέρει τὴν Αἴγιναν ὡς παράδειγμα πεπτωκύιας μεγαλειότητος.

*Ο περιβότος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διὸς, τὰ λείφαντα τοῦ ὅποιον παριστάνει, ὡς φαίνονται ἀπὸ μακρόθεν, ἡ ἐν σελίδι 33 εἰκονογραφία μας, ἵσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου μετρίου ἕψους, δστις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὀνομάζετο Πανελλήνιον. *Ἀπέχει δὲ τρεῖς ἡ τέσσα-